

Ordføreren (P. G. C. Jensen): Som jeg bemærkede ved 1ste Behandling, gav dette lille Lovforslag Anledning til at overveje, om der ikke var andre Bestemmelser i Tvangsauktionslovens § 47 eller maaske ogsaa i andre Paragraffer, som kunde trænge til Overvejelse. I Udvalget har der fundet en Drøftelse Sted af disse Spørgsmaal, og i Henhold dertil er det Ændringsforslag stillet, som jeg nu skal tillade mig at omtale, og som stilles af hele Udvalget. For det første foreslaas selve Lovforslaget i Overensstemmelse med dets Hensigt udvidet til at angaa ogsaa det Tilfælde, at der i et Dødsbo ikke vedgaas Arv og Gæld, idet altsaa den Frist, om hvilken her er Spørgsmaal — den Frist, inden hvilken Panthaverne skulle fremsætte deres Bemærkning om, at de ikke ville holde sig til Boet i det hele, men kun til deres Pant — er forandret overensstemmende med, hvad Lovforslaget har foreslaaet i det andet Tilfælde, nemlig det, der har Hensyn til Konkursens Indtræden. Foruden dette er der imidlertid, som jeg nævnte, andre Spørgsmaal, som fortjente Overvejelse; i denne Henseende skal jeg nævne, at i den følgende Del af § 47 er det fastsat, at en Panthaver, der erklærer, at han kun vil holde sig til sit Pant og fratage Krav mod Boet, i øvrigt kan forfølge sin Panteret uafhængig af Skiftebehandling, men der er ikke sagt noget om, paa hvilken Maade han skal foretage denne Forfølgning. Det har man foreslaaet at afhjælpe paa den Maade, at man giver vedkommende Panthaver Adgang til, selv om hans Panteobligation ikke hjemler Anvendelsen af Reglerne i Loven af 29. Marts 1873 § 15, dog at kunne anvende disse Regler i det her foreliggende Tilfælde. Som en Betingelse herfor stilles det naturligtvis, at hans Fordring er forfalden. — Et Punkt, der har voldt nogen Vanskelighed, er, at § 47 giver Boet Ret til at holde Tvangsauktion over en Ejendom uden at sige, at der ikke derved maa fremkomme nogen Kollision med den Auktion, som Panthaveren afholder over samme Ejendom. Medens Tvangsauktionsloven i øvrigt paa andre Punkter forhindrer, at der er to paralleltløbende Tvangsauktioner, som foretages af forskellige Panthavere, synes § 47 at hjemle, at der samtidig kan ske Tvangsauktion saavel fra Panthaverens som fra Boets Side. Det er jo dog mindre heldigt, og det vil i alt Fald være gavnligt at forebygge, at Loven skulde kunne opfattes paa denne Maade. I den Hensigt stilles

altsaa et Forslag, som naturligt maa gaa ud paa, at den Panthaver, som fratager sit Krav mod Boet og vil holde sig til sit Pant, kan foretage sin Retsforfølgning, men ogsaa skal foretage den inden en vis Tid, da han i modsat Fald taber Retten til selvstændig Forfølgning, og saa længe han har Retten, skal Boet være udelukket fra at foretage Retsforfølgning. Det er det næste, der foreslaas fra Udvalgets Side. — Saa er der Spørgsmaalet om de Omkostninger, der ere paaløbne ved Pantets Bestyrelse fra det Øjeblik, Konkursen eller Dødsfaldet er indtraadt, og til det Øjeblik Panthaveren gør sin Ret gældende. Der vil altid være saadanne Omkostninger. Boet maa naturligvis sørge for, at Pantet holdes i Gang, at det administreres, og derved kan paaløbe Omkostninger. Det er naturligt og rimeligt, at i det Øjeblik Panthaveren erklærer, at nu vil han træde til sit Pant og foretage Retsforfølgning, maa ogsaa Boet være færdigt med Omkostningerne og al Ulejlighed med Administrationen. Saa skal med andre Ord Panthaveren overtage saavel Administrationen som Udvidelsen af Udgifterne, ikke blot i Fremtiden, men ogsaa de paaløbne, idet Panthaveren samtidig med at iværksætte sin Retsforfølgning, skal refundere Boet, hvad det har udlagt i saa Henseende.

Disse Bestemmelser synes saa selvfølgelig og naturlige, at Udvalget med Lethed har kunnet enes om at foreslaa dem. Videre er man ikke gaaet. Der har været rejst adskillige andre Spørgsmaal, og man har ønsket at kunne inddrage ogsaa Behandlingen af § 48 i Tvangsauktionsloven under dette Lovforslag. Men det derom stillede Forslag har, uagtet det i og for sig nok har vundet noget Bifald, dog ikke fundet tilstrækkelig Støtte til, at man kunde fremsætte Forslag, der gik ud derpaa. Jeg skal i saa Henseende blot bemærke, at Sagførerraadet for København, som jo har haft særlig Lejlighed til at beskæftige sig med disse Sager og ved god Besked om, hvad det egentlig er, der mangler i disse Paragraffer, har været spurgt underhaanden af mig om, hvilke Forandringer det kunde ønske, og det er meddelt mig af Raadets Formand, at der navnlig var en Bestemmelse, alle vare enige om, foruden noget af det, jeg allerede har omtalt, og det er den Bestemmelse, at den paabegyndte Realisation altid skulde bringes til Ende, hvilket med andre Ord vilde sige, at hele Lovens § 48 skulde bortfalde. Jeg sympatiserer med dette Forslag, men